

[Petra Petersen.]

Det radikale Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard, og hans Partifælle det ærede Medlem Fru Kirsten Gloerfelt-Tarp gik i Brechen for Løsladelse af vore Landssvigere. Ja, det sidste ærede Medlem gik endda saa vidt, at hun ikke ønskede, man rejste Tiltale mod flere af de saakaldte Smaaforbrydere, hvis man fandt dem. Det bringer kun Ulykke over den paa-gældendes Familie, og det vanskeliggør hans Medlemskab i det danske Samfund, sagde det ærede Medlem. Hun ønsker heller ikke Landssvigerne frakendt almen Tillid. Almen Tillid, det er jo det, man frakender vore Kriminalforbrydere, store som smaa. De mister deres Stemmeret, og de kan ikke faa Borgerskab.

Nu vil jeg gerne stille Spørgsmaalet: Hvem er den største Forbryder, den, der overtræder den borgerlige Straffelov, eller den, der i Besættelsesaarene faldt sit Land i Ryggen og ofte var en direkte Fare for sine Landsmænd? Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard mente, at de Mennesker, der under Besættelsen var ægte nationale, og hvis Optræden var uden Vaklen, næsten altid var dem, der mindst var opfyldt af Had og Hævn. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, hvorfor man altid fra den Side taler om Had og Hævn, naar det gælder Afstraffelse af Landsforrædere? Naar man dømmer en Mand for at have beriget sig uretmæssigt paa Socialkontoret, siger man saa, at Samfundet idømmer ham denne Straf af Hævn? Nej, det gør man ikke. Man siger, at Manden har faaet en retfærdig Straf, og han skal afsones sin Straf. Hvorfor er de Straffe, Landsforræderne idømmes, saa dikteret af Had og Hævn? Er de Mennesker mindre strafskyldige end en Mand, der overtræder den borgerlige Straffelov? Vidste de Mennesker ikke, da de gik Tyskernes Ærinde, at de var med til at skade deres Land og forhale Krigens Afslutning? Vidste de ikke, at de Penge, som ofte var Aarsagen til, at de blev Tyskernes Lakaer, skulde, hvad enten Tyskerne tabte eller vandt Krig, betales af det danske Folk? Jo, som Esau ikke kunde modstaa de røde Linsers Fristelse og solgte sin Førstefødselsret, saaledes har Landssvigerne for Gods og Penge solgt deres Ret til de Rettigheder og Goder, man har som ærlige og hæderlige Medlemmer af det danske Samfund.

Jeg kan ikke dele det ærede Medlem Fru Kirsten Gloerfelt-Tarps Sorg over Landssvigerens Familie. Mine Tanker gaar derimod ofte til de Hjem, hvor man endnu begræder Tabet af de kære, som man i de

onde Aar mistede, takket være vore Landsforrædere, og jeg efterlyser, hvor man fra radikal Side var med Protesterne, da det danske Politi jagede danske Patrioter og skabte Sorg og Ulykke i disses Hjem. Og jeg kan betro det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard, at min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, har Ret, naar han hævder, at Arbejdspladsernes Folk ikke ønsker at arbejde sammen med de Folk, der snart bliver lukket ud af Fængslerne. Arbejderne er nemlig i Besiddelse af en udpræget Retfærdighedssans; de er ærlige, de kender ikke til Prokuratorknøb og andre Transaktioner. De godkender derfor heller ikke den Udrensning, der foregaar i Dag.

Ønsker man Resocialisering af de smaa Landssvigere, maa man se at faa den Udrensning i Gang, der ventes paa. Vi maa se at faa de store dømt og give dem Domme, der svarer til deres Forbrydelse. Gør man det, behøver man ingen Bekymringer for de smaa Forbrydere. Arbejdspladsernes Folk vil da forstaa, at nu er Udrensningen fuldbyrdet og Straffen udstaaet for de smaa Forbryderes Vedkommende, og disse vil da uden større Vanskeligheder glide ind i Erhvervene. Men det sker heller ikke før.

At den Husmoderafløsning, vi har her i Landet, er utilstrækkelig, blev yderligere bekræftet ved Debatten her i Tinget i Foraaret. Med den Mangel paa Børneinstitutioner og den Overbelastning, vore Hospitaler har i Dag, er det vanskeligt for den syge Husmoder at faa den Hvile og Ro, der er nødvendig for hendes Helbredelse. Har vi Lov at forvente, at den højtærede Arbejds- og Socialminister inden længe fremsætter Lovforslag om Husmoderafløsning?

Der er jo to Sider ved en saadan Lovgivning. Foruden at den syge Husmoder faar den nødvendige Hjælp, vil den aabne Adgang til Erhverv for en Del Kvinder, som altid har haft det huslige som Erhverv og derfor ikke har let ved at faa andet Arbejde. Det gælder enligststillede Kvinder, men det gælder ogsaa gifte Kvinder, som tvinges til at søge Arbejde uden for Hjemmet.

Den højtærede Finansminister har bebudet at ville stille Forslag om Ændring i Sambeskatningen. Der hentydes til større Fradrag. Det vil blive en stor Skuffelse for de selverhvervende Kvinder, hvis man ikke tager Konsekvensen og imødekommer det Krav, som gennem mange Aar har været Kvindernes, nemlig at Mand og Kvinde beskattes hver for sig, uden Hensyn til Ægteskab. I Dag, hvor vi er ved at drukne i Skatter, direkte og indirekte, maa dette rimelige Krav kunne imødekommes. De Kvinder, der